

Austin Chant

Een extra shot

De Fontein

1

Kieran verwacht dat het campagnekantoor van Heidi Norton in een chic gebouw zit met een ongenaakbare buitenkant en strenge bewaking. Iets intimiderends, of in ieder geval sober.

In plaats daarvan bevindt de San Antonio-tak van de Norton-campagne zich op de bovenste verdieping van een bijzonder onopvallend commercieel gebouw. De lift is langzaam, de vloer kleverig, en fluorescerende lampen flikkeren aan een grijs gespikkeld plafond. Het bordje op de deur van het kantoor hangt scheef en de ruimte erachter staat volgepropt met bureaus, er is een wirwar van mensen, en overal staan printers en archiefkasten. De deur staat op een kier en de ramen staan open, waardoor er een zuchtje van een zomerbriesje binnenkomt, maar het is er nog altijd verschrikkelijk heet.

Kieran staat lange tijd in de deuropening met zijn degelijke werktas onder zijn arm geklemd, veel zenuwachtiger dan hem lief is. Zijn voornaamwoordspeldje blinkt op de kraag van een overhemd dat hij is vergeten te strijken en zijn binder voelt al plakkerig van het zweet. Een paar mensen keren zich om en kijken naar hem.

Kieran schraapt zijn keel. ‘Hallo? Ik ben de nieuwe stagiair.’

Een witte vrouw van middelbare leeftijd die aan het bureau zit dat het dichtst bij Kieran staat, schenkt hem een vriendelijke glimlach. ‘Dat is ook zo! Ik was vergeten dat we er een nieuwe aanwinst bij kregen. Ik ben Marie. Financiën.’

‘Kieran.’ Hij buigt zich over het bureau heen om Marie de hand te schudden, maar leunt daarna weer stijfjes tegen de deurpost. ‘Van financiën weet ik niets, maar ik kan niet wachten om te beginnen.’ Als hij het vaak genoeg zegt, wordt dat misschien waar. ‘Leuk je te ontmoeten.’

Marie knikt met een glimlach. ‘Je wilt vast Seth spreken, liefje. Hij is nu in zijn kantoor.’

Seth? Die naam kent Kieran niet en hij trekt bleek weg. ‘Wacht,

is Marcus aanwezig? Ik heb met hem afgesproken.’

Marie schudt haar hoofd. ‘Nee, nee, hij komt pas later. Seth regelt alles als Marcus er niet is.’

‘Oké.’ *Het is helemaal niet oké.* Kieran krijgt een knoop in zijn maag. Het is al erg genoeg dat Marcus hem bij dit hele stagegedoe heeft betrokken... en dan is hij er nu niet eens om de introductie af te handelen? Kieran probeert zijn zenuwen te onderdrukken, kijkt om zich heen en ziet nog een andere deur. ‘Is dat Seths kantoor?’

Marie maakt een afkeurend geluidje en wuift. ‘Je zult eventjes moeten wachten. Hij zei dat hij een belangrijk telefoontje moest plegen. Je wilt Seth niet storen als hij aan de telefoon is.’ Ze grinnikt en een paar collega’s die in de buurt zitten lachen ongemakkelijk mee. ‘Ga zitten, liefje. Hij kan elk moment klaar zijn.’

De enige beschikbare plek is een stoel tegenover haar bureau, alsof hij zich opmaakt voor een adviesgesprek. Kieran gaat met tegenzin zitten, in de hoop dat Marie weer aan het werk gaat en hij zich zo onzichtbaar mogelijk kan maken, maar ze houdt hem in de gaten. Met een vage glimlach wendt hij zijn blik af.

Ze leunt toch naar voren met de duidelijke bedoeling om een praatje met hem aan te knopen. ‘Kieran, jij bent toch de administratieve stagiair?’

‘Dat klopt.’

‘O, dat is zo grappig.’ Marie glundert. ‘Marcus zei dat je een jóngen was.’ Ze knipoogt, alsof ze een grap met elkaar delen. Als Kieran verstijft en naar haar staart, vervaagt haar glimlach langzaam. ‘Sorry, ik weet zeker dat het gewoon een foutje is...’

‘Hij had het niet verkeerd,’ snauwt Kieran. Hij wacht tot er iets bij Marie begint te dagen, maar ze lijkt alleen maar meer in de war te raken. Hij voelt zijn wangen gloeien. ‘Ik bén een jongen,’ zegt hij op luide toon. ‘Bedankt.’

‘Sorry,’ herhaalt Marie met een verbijsterde uitdrukking op haar gezicht. Ze bestudeert hem alsof ze het maar niet begrijpt.

Kieran grijpt zijn knieën stevig beet. Typisch Marcus, dat hij hem een transgendervriendelijke werkplek heeft beloofd zonder zelfs maar de moeite te doen om te controleren of een van de

medewerkers überhaupt transgendervriendelijk is.

‘Het komt door je haar,’ verkondigt Marie uiteindelijk, met hoopvolle voldoening. ‘Ik ben er gewoon niet aan gewend om een jongen met zulk lang haar te zien...’

‘Ja, ik begrijp het.’ Zelfs in Kierans eigen oren klinkt zijn stem scherp en gemeen. Hij voelt dat anderen zich omdraaien om naar hen te kijken, waarschijnlijk net zo verwonderd als Marie, en opeens kan hij niet langer in deze ruimte blijven. Hij trekt de verbaasde blikken en de onvermijdelijke vragen niet die elke keer volgen als hij probeert uit te leggen wie hij is.

Hij kan zich op de gang verstoppen of dieper de hel in duiken, en als hij nu het kantoor verlaat, is hij er vrij zeker van dat hij zich er nooit meer toe zal kunnen zetten om weer naar binnen te gaan. Hij recht zijn schouders, staat op en loopt vastberaden naar Seths deur. Hij negeert het gehaste protest van Marie en klopt hard aan.

Dat telefoontje van die gast kan de pot op.

Het lijkt oneindig lang te duren voor de deur opengaat. Een lange, dunne man met zwart haar – dat zal Seth zijn – kijkt Kieran boos aan. Hij heeft de hoorn van een vaste lijn tegen zijn oor gedrukt en het koord ervan reikt helemaal tot aan een bureau aan de andere kant van de kamer.

Kieran hoort iemand door de telefoon mompelen. Seth legt een hand over het mondstuk en sist: ‘Wát?’

Kieran voelt iets in zich verschrompelen als Seth naar hem kijkt, alsof hij wordt ontleed. Seth heeft doordringende, lichte ogen, een onverzettelijke blik en een kil, hoekig gezicht. Hij houdt precies het midden tussen ‘eng’ en ‘eng lekker’ en heel even weet Kieran niet wat hij aan moet met de combinatie van vijandigheid en interesse die in hem om voorrang strijden.

Als hij een mindere man was zou hij waarschijnlijk zijn tas tegen de borst hebben geklemd om een barrière tussen hen op te werpen. Maar dat is Kieran niet en hij wil dolgraag het kantoor achter zich verlaten, dus hij trekt de draagriem van zijn tas over zijn schouder en glimlacht brutaal. ‘Goedemorgen. Kieran Mullur. De nieuwe stagiair.’ Hij kijkt langs Seth heen en ziet drie bureaus staan en een

aantal tafelventilatoren die razendsnel draaien. Perfect. 'Is het goed als ik mijn spullen hier zet?'

De uitdrukking op Seths gezicht maakt duidelijk dat hij daar bezwaar tegen heeft, zijn wenkbrauw trekt iets, maar hij beweegt zijn hoofd boos naar het middelste bureau en keert terug naar zijn eigen bureau.

Kieran stapt over de drempel en trekt met een huivering de deur achter zich dicht. Oké. Dit is niet de beste eerste indruk die hij ooit heeft gemaakt, maar niemand heeft hem ooit als een vriendelijk mens ingeschat.

Deze ruimte is in ieder geval stiller, groter en beter geventileerd. Eén bureau, dat van Kieran, is leeg. Dat van Seth is pijnlijk netjes. Stapels paperassen die met gekleurde tabjes van elkaar worden gescheiden, bijpassende setjes pennen en highlighters in nette rijtjes, alles ligt recht en is symmetrisch. Langs één kant van het derde bureau zitten allemaal stickers en er staat een glimmende desktopcomputer op die ietwat wordt ontsierd door een wat loslatend labeltje op de achterkant van de monitor met de tekst: hallo, mijn naam is marcus. Typisch Marcus.

Als Kierans hart wat tot bedaren is gekomen, loopt hij verder en hij laat zich dankbaar op de stoel bij zijn nieuwe bureau zakken.

Al blijft het misschien niet lang zijn bureau als Seth hem vermoordt. Gelukkig ziet het eruit alsof Seth het te druk heeft met iemand over de telefoon de wind van voren geven om veel venijn voor Kieran te bewaren. Elke keer als hij stilvalt om te luisteren naar wat zijn gesprekspartner zegt, rimpelt hij zijn neus verachtelijk. Hij houdt zijn stem zacht, maar Kieran vangt iets op van 'de donatie die ons was beloofd' en 'verwijderen we elke vermelding van uw onderneming van ons campagnemateriaal'.

In Kierans ogen ziet Seth eruit als een soort volwassen padvinder met die preutse, degelijke en eerlijke uitstraling, maar ergens lijkt hij ook op een slang. Hij moet zeker dertig zijn, is perfect gladgeschoren en gelikt. Zijn haar is aan de zijkanten vrij kort, bovenop wat langer en het wordt met gel op zijn plek gehouden. Ondanks de hitte draagt hij een smetteloos colbertje. Het enige wat niet bij

het plaatje past is een enkel stalen knopje in zijn rechteroor en zelfs dat is ergens intimiderend.

Geweldig.

Dat Kieran zich geïntimideerd voelt, betekent niet dat hij niet wil meeluisteren, want hij verlangt net zozeer naar afleiding als dat hij van drama geniet. Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn en doet alsof hij bezig is met Twitter, terwijl hij zijn oren spitst. Seths kant van het gesprek verloopt hortend en stotend, alsof hij steeds wordt onderbroken.

‘Duidelijker kan ik het niet zeggen,’ meldt Seth. ‘De senator prijst geen ondernemingen aan in ruil voor donaties. Als een van haar personeelsleden u dat heeft verteld dan bied ik daar oprecht mijn excuses voor aan.’ Hij luistert even ingespannen.

Vanuit zijn ooghoek ziet Kieran dat Seth in de hoorn knijpt alsof hij wenst dat hij zijn handen om iemands keel heeft.

‘Nee, dat is... Nee, er zijn geen uitzonderingen. Absoluut niet. U kunt beter contact opnemen met het hoofdkantoor als u verder nog zorgen hebt, want zoals ik al zei is dit een plaatselijk kantoor. Ik kan geen boodschap aannemen voor de senator omdat ze niet hiervandaan werkt. Ja. Nog een fijne dag verder.’

Seth gooit de hoorn op de haak.

Kieran schrikt ervan. Hij duwt zijn telefoon terug in zijn zak, terwijl Seth zich naar hem toe keert.

‘Dus...’ Seth gaat staan en steekt zijn hand uit zonder naar Kierans bureau toe te komen.

Kieran staat snel op en loopt naar de man toe om zijn hand te schudden, terwijl Seth hem hooghartig aanstaart.

Het is geen verrassing dat Seths grip keihard is. ‘Hoi.’ Kieran glimlacht gemaakt. ‘Sorry voor het storen. Ik had verwacht dat Marcus er zou zijn.’ Dat is maar half gelogen.

Seth trekt zijn wenkbrouwen op. ‘Marcus had het erover dat hij je kende. Van de universiteit?’

‘Ja. Hij gaf een aantal van mijn vakken.’ Kieran doet zijn best om kalm te klinken, om te verbergen hoe zenuwachtig hij is. ‘Dus... wie ben jij? De manager?’

‘Marcus is de manager,’ zegt Seth, alsof Kieran dat had moeten weten. Dit valt waarschijnlijk in de categorie van dingen-die-Marcus-Kieran-beter-had-kunnen-vertellen. ‘Ik ben Seth Harker, campagnestrategie.’

De manier waarop hij zijn taakomschrijving uitspreekt, laat het klinken alsof hij over Kierans leven en dood beschikt. Kieran onderdrukt de neiging om een gezicht te trekken. ‘Aangenaam. Komt Marcus nog?’

‘Hij heeft een familieaangelegenheid. Ga zitten, dan kunnen we het over je taken hebben.’

‘Oké.’ Kieran wringt zich in de stoel voor Seths bureau.

Seth gaat tegenover hem zitten en bestudeert Kieran met een onaangename intensiteit. ‘Wat is dat voor speldje?’

De voornaamwoordspeld. Kieran voelt zijn wangen opnieuw gloeien. Hij schaamt zich er niet voor dat hij die moet dragen, maar hij ergert zich er juist aan. ‘Daar staan mijn voornaamwoorden op,’ zegt hij zo achteloos mogelijk. ‘Die draag ik als ik mensen voor het eerst ontmoet.’

Seth knikt een enkele keer. ‘Aha, als geheugensteuntje?’

Kieran werpt zijn dikke bos krullen over een schouder. ‘Nou, de meeste mensen trekken de verkeerde conclusie als ze me ontmoeten.’

‘Marcus heeft heel duidelijk met “hij” en “hem” naar je verwezen toen hij het over de nieuwe stagiair had,’ zegt Seth, ‘dus hopelijk biedt dat geen ruimte voor verkeerde aannames.’ Zijn stem klinkt bruusk en koel, alsof het wat hem betreft helemaal geen probleem is.

Kieran laat verbaasd, opgelucht en boos zijn adem ontsnappen. Het is wel degelijk een probleem, maar hij hoeft in ieder geval niet het gesprek dat hij met Marie heeft gevoerd te herhalen. ‘Super. Maar misschien wil je het er met de rest van het kantoor nog even over hebben.’

Seth trekt een wenkbrauw op. ‘Waarom? Is er iets gebeurd?’

Kieran is niet van plan om in de val te trappen van op zijn eerste dag over zijn collega’s te klagen. ‘Nee. Het is niets. Het is gewoon... Ik kreeg niet de indruk dat ze het wisten.’

‘Ik begrijp het.’ Seth keert zich om en maakt een aantekening op een notitieblok.

Kieran heeft geen idee wat hij opschrijft. ‘Herinner iedereen eraan dat de nieuwe stagiair een jongen is?’ Waarschijnlijk meer iets als: ‘ontsla zeikerige transgender zo snel mogelijk’.

Seth kijkt hem weer aan. ‘Laat het me weten als er problemen zijn.’ Hij wacht tot Kieran knikt. Kieran vraagt zich af hoe duidelijk het is dat dit totaal niet geruststellend is. ‘Zo... Marcus vertelde me dat hij je kende voor je naar de stage solliciteerde. Hij was onder de indruk van je afstudeerwerk.’

Het is meer dat Marcus een doetje van een promovendus is die denkt dat alle transgendermensen moedig en inspirerend zijn, en hij was bereid geweest om Kierans vaak matige prestaties over het hoofd te zien en te doen alsof het een teken was dat het aangeboden materiaal niet uitdagend genoeg was. Dat is ook de reden dat Kieran deze stage heeft gekregen. ‘Ja, hij vond me oké.’ Kieran haalt zijn schouders op. ‘Natuurlijk verwacht ik dat ik meer koffie zal halen en kopietjes zal maken dan dat ik me met de strategie van de campagne bemoei.’

Er verschijnt bijna een glimlachje om Seths zuinige lippen. Eén mondhoek trekt iets. ‘Dan zit je er niet ver naast, maar dat is niet het enige waar we je voor nodig hebben. Dit is een nieuwe tak van de campagne van senator Norton en alles komt pas net op gang. Je zult Marcus helpen met alles wat hij nodig heeft om de boel hier georganiseerd te houden en de extra taken oppikken waarbij verschillende mensen hulp nodig hebben. Vooral voor social media en de nieuwe campagnewebsite. Marcus zei dat je wat vaardigheden hebt op dat vlak, en het ontbreekt ons aan personeel met... digitale ervaring.’

Kieran vertaalt dat als ‘iedereen die hier werkt is oud’. ‘Eh, ja, daar kan ik wel bij helpen.’

Seth knikt goedkeurend. ‘Ik denk dat het een waardevolle ervaring voor je zal zijn. Ons stageprogramma biedt jou de kans om je de vaardigheden eigen te maken die nodig zijn om een campagne te leiden. Door aan onze digitale voorlichtingsactivi-

teiten te werken ben je voor veel afdelingen de spin in het web. Daardoor kun je misschien ook bepalen wat voor echte baan goed bij je past.’

‘Een echte baan?’ Kieran lacht onwillekeurig, omdat die opmerking steekt. ‘Die heb ik al.’

‘O?’

‘Hamburgers bakken. Daar krijg ik nog voor betaald ook.’

Seth fronst.

Kieran ziet de radertjes draaien en vraagt zich af of hij slim genoeg is om te bedenken dat Kierans definitie van ‘echt’ is dat je er de huur mee kunt betalen.

Dat is blijkbaar het geval, want hij schraapt zijn keel. ‘Er zijn ook kansen om door te groeien. Betaald. Ervan uitgaande natuurlijk dat je bij de positie past.’

Kieran is er vrij zeker van dat dat niet het geval is.

Seth heeft allerlei klusjes voor Kieran, waardoor Kieran zich in zijn kantoor kan verbergen tot de komst van Marcus. Dan wordt het interessant.

Marcus komt aangewaaid in een T-shirt met logo en dezelfde nerderige bril met dik montuur die hij tijdens Kierans studietijd ook had gedragen. Kieran ziet door de deuropening Marcus in de kantoortuin tussen de bureaus door lopen, iedereen persoonlijk begroeten en een kletspraatje met ze maken. Hij glimlacht ontspannen en iedereen glimlacht ontspannen terug, behalve Seth, die daadwerkelijk opstaat als Marcus binnenkomt, alsof ze in het leger zitten. Kieran verwacht half dat hij gaat salueren.

‘Goedemorgen!’ roept Marcus vrolijk, ook al is het al halfdrie geweest. ‘Kieran! Goed je weer te zien. Seth, niet te geloven dat je een colbertje draagt met dit weer. Trek dat ding uit. Zo te zien heb je het bloedheet.’

Seth wendt met een zucht zijn blik af, trekt zijn jasje uit en gaat weer zitten. Hij maakt de manchetten van zijn overhemd los en rolt die iets op. ‘Ik heb Kieran wat wegwijs gemaakt.’

‘Mooi, mooi, mooi.’ Marcus laat zich op zijn stoel vallen. ‘Ik

weet dat het hét stagecliché is, maar iedereen vergaat van de hitte. Ik denk dat we wel toe zijn aan een rondje ijskoffie... Kieran, zou jij dat willen halen?’

‘Natuurlijk, meneer,’ teemt Kieran.

Marcus geeft hem een knipoog.

‘Ik geef je de zakelijke creditcard mee,’ zegt Seth. ‘Ik volg alle uitgaven die hiermee worden gedaan, het is maar dat je het weet.’

‘Seth!’ spreekt Marcus hem vermanend toe. ‘Wanneer heeft een stagiair ons ooit op weg naar Starbucks beroofd?’

Seth tuit zijn lippen, maar kijkt niet op van zijn bureau als hij Kieran de kaart overhandigt. Van wat Kieran tot nu toe heeft opgepikt heeft Marcus de leiding, niet in het minst omdat hij de neef van de senator is. Seth is echter de drijvende kracht en hij is, net als de afgestompte oom in een Disneyfilm, jaloers op de autoriteit van Marcus.

Daarom is wat Seth vervolgens zegt zo vreemd. ‘Marcus, wil je karamel in je koffie?’

‘O, dat is wel lekker.’

Seth kijkt Kieran streng aan. ‘Er zit een Starbucks iets verderop aan deze straat,’ zegt hij met de houding van een officier die een nieuwe rekrut zijn opdracht geeft. ‘Je slaat rechtsaf als je het gebouw verlaat. Bel even als je de weg kwijtraakt. Haal twaalf grande ijskoffies, een daarvan met sojamelk en twee pompjes karamelsiroop.’

‘Oké.’ Kieran grijnst. ‘Jij was vast voor mij de stagiair.’

‘Helemaal niet.’ Seth werpt een betekenisvolle blik op de deur.

Kieran gaat. Het is waarschijnlijk een goed idee om zijn meederen niet al te veel tegen zich in het harnas te jagen op dag één.

Maar wie houdt hij voor de gek? Wat zou hij anders doen?

Jill stuurt hem met haar gebruikelijke optimisme een berichtje terwijl hij op de koffie staat te wachten.

Hoe gaat je eerste dag?? Hou van je! Doe je best!

Gevolgd door een reeks hartjes.

Kieran probeert iets positiefs te bedenken, maar dat is zijn zwakke punt. Uiteindelijk reageert hij met een nietszeggend antwoord.

Bel je later.

Het dringt pas tot hem door hoe onheilspellend dat klinkt als hij het al heeft verstuurd. Hij stuurt er nog een paar smileys achteraan in de hoop dat dat de impact wat afzwakt.

Heel even is hij de meest populaire jongen van het kantoor als hij terugkeert met ijskoffie en langs de verschillende bureaus loopt om iedereen een beker te geven. Het is ook een goede manier om iedereen zijn voornaamwoordspeldje te laten zien en om zich stellig met zijn naam voor te stellen. Een paar mensen kijken nog steeds verward, maar ze zeggen niets.

Met de laatste drie bekers in de hand, inclusief de speciale bestelling met sojamelk en karamel, slentert Kieran het kantoor van Marcus binnen.

Marcus staat achter Seths bureau en leunt naar voren om iets op zijn laptop te bestuderen. 'Dat lijkt me een goed begin,' zegt hij met zijn gebruikelijke brede glimlach. 'Die nieuwe invalshoek bevat me wel.'

Over invalshoeken gesproken, Seth zit zo ver mogelijk bij Marcus vandaan. Zijn houding ziet er vanuit de deuropening ontzettend ongemakkelijk uit, alsof het ondraaglijk voor hem is om Marcus aan te raken. Hij laat zijn vingertoppen achter de kraag van zijn overhemd glijden, alsof de nabijheid van de andere man hem doet zweten.

Terwijl Kieran ongemerkt toekijkt, brengt Seth vreemd genoeg zijn perfecte kapsel in de war... en wendt zijn blik af als Marcus naar hem kijkt.

Helaas ziet Seth op dat moment Kieran staan met drie bekers koffie in zijn handen en zijn wenkbrauwen nieuwsgierig gefronst. Er verschijnt een ijzige blik in zijn ogen. 'Was je nog van plan die koffie uit te delen?'

‘Natuurlijk. Ik wilde jullie niet storen bij waar jullie ook mee bezig zijn. Maar, eh, het ziet eruit alsof jullie wel een koud drankje kunnen gebruiken.’

Seth loopt rood aan. ‘Het is hier warm,’ verklaart hij defensief. ‘Ja, dat is precies wat ik bedoelde.’

‘We waren de nieuwe pamfletten aan het doornemen.’ Marcus gaat opgewekt rechtop staan. ‘Is dat mijn koffie? Dat was snel! Ik durf te wedden dat je onze laatste stagiair met zeker een minuut hebt verslagen.’

Kieran biedt hem de karamelkoffie aan en Marcus straalt.

‘Maak het je gemakkelijk en dan leg ik de systemen uit die we gebruiken om onze mailinglist op orde te houden... Dat is waarschijnlijk gesneden koek voor zo’n jonge kerel als jij!’

Seth heeft een handspiegeltje opengeklapt en strijkt zijn haar weer plat. Hij kijkt niet op als Kieran zijn beker op het bureau zet, en mompelt nauwelijks hoorbaar ‘Dank je’.

Kieran schudt zijn hoofd en bereidt zich voor op een fascinerende les in campagneadministratie.

Over de schrijver

S.A. (Austin) Chant is schrijver, bekroond bakker van taarten en bordspellenfanaat. Hen is de schrijver van drie boeken: *Peter Darling*, *Coffee Boy* en *Caroline's Heart*. Hen woont in Seattle met een angstaanjagende hoeveelheid boeken en een kat die recent nog is omschreven als 'een slijmerige cryptide'.

Ga voor meer informatie naar austinchant.com of naar hun Twitter: [@essaychant](https://twitter.com/essaychant).

E-book juli 2022

Oorspronkelijke titel *Coffee Boy*

Oorspronkelijke uitgever van de vertaalde editie: S. A. Chant

Copyright © 2015 by Austin Chant

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6386 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6387 6

NUR 343/302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsoptname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.